

Violinista, violoncel·lista, guitarra i bateria és una formació molt peculiar. Com hi heu arribat?

—XAVI DE LA IGLESIA: Els inicis es remunten al dia que un violinista i un cantautor s'ajunten perquè es coneixen per motius que no vénen al cas...

—Vós sou el cantautor i vós, Vassil Lambrinov, el violinista.

—VASSIL LAMBRINOV: Sí.

—X. DE LA IGLESIA: Sí. I comencem a treballar plegats, provant sonoritats a casa, anar fent arranjaments de cançons i trobem que allò ens agrada. No teníem cap fita ni cap idea de fer un grup, però allò ens va engrescar.

—V. LAMBRINOV: Estem parlant de l'any 2003, 2004...

—X. DE LA IGLESIA: Un dia ens conviden a tocar en un local i pensem que estaria bé comptar algú més, algú que reforcés la part instrumental, i vam trobar n'Oriol Aymat, el violoncel·lista. La formació començava a tenir un estil clàssic.

—V. LAMBRINOV: Clàssic pel que fa als instruments, no a l'estil.

—L'estil ja era el pop que feu ara?

—V. LAMBRINOV: Ja era l'estil Blau-mut. No és música clàssica.

—X. DE LA IGLESIA: Els arranjaments i la manera de compondre ja tiraven per aquesta banda. Vam començar a picar portes de discogràfiques i gravar un disc. En aquell moment vam veure que faltava algú més.

—La secció rítmica, oi? Mancava la bateria.

—V. LAMBRINOV: Sí, però primer vam pensar en un amic meu que es percussionista i no en un bateria. En Manel Pedrós es va oferir com a tècnic per a gravar el disc, no com a bateria. Però, un cop vam començar les proves, vam intuir que una bateria quedaria bé i ell va dir que la tocava. Així va passar a ser un membre més del grup i així es va quedar.

—Com a cantautor, Xavier, ja teníeu cançons?

—X. DE LA IGLESIA: Sí, l'any 2000 vaig guanyar un concurs de cantautors que va convocar el programa *Les Mil i Una* de TV3 i vaig poder gravar un disc en solitari. Això ho he fet sempre.

—Vós li doneu aquesta intenció

“Encara que se'n vagi la llum, continuarem tocant”

Blaumut és un grup de pop amb una original formació de guitarra, violí, violoncel i bateria. Expliquen el seu primer disc, 'El turista', el guitarrista i compositor Xavi de la Iglesia i el violinista Vassil Lambrinov.

pop amb lletres molt ben escrites?

—X. DE LA IGLESIA: Mirem de fer lletres diferents, escrites de manera molt gràfica: com petites fotos que es van entrellaçant i fan una petita història o expressen un cúmul de sensacions,

de manera que transmeten allò que vulgui qui les escolti. Depèn del dia, pots sentir una cosa o una altra. No és una lletra tancada amb una història concreta i amb final sinó que tot és molt obert.

—En “Massa tard” canteu “esmorzarem records i croissantets”. És una bona imatge sobre la quotidianitat.

—X. DE LA IGLESIA: És això precisament: buscar imatges que, a partir d’una foto, et facin venir al cap moltes coses.

—Vós, Vassil, veníeu del món de la música clàssica?

—V. LAMBRINOV: Sí, com la majoria de violinistes del món, vaig rebre una formació molt clàssica, però ja havia fet mil incursions en altres àmbits. Això no us ho havia dit mai: a Alemanya havia tocat amb un grup de *heavy metal*, Rage, que no sé si va arribar a sonar aquí.

—X. DE LA IGLESIA: Ei, crec que sí!

—V. LAMBRINOV: A Alemanya tenien fama i al Japó van arribar al Top Ten. Amb ells vam col·laborar en una petita orquestra de corda. I després he fet coses amb poetes, en espectacles infantils d’humor i en muntatges de dansa. No m’ha fet vergonya treballar en coses

molt diferents. I, com que no em fa vergonya res, treballo amb aquesta gent... [Riu.]

—X. DE LA IGLESIA: Quina barra!

—V. LAMBRINOV: El violí és l’instrument i tu el pots fer servir per al que vulguis. No ha de ser només per a música clàssica.

—Vós veniu d’Alemanya?

—V. LAMBRINOV: No. Jo sóc búlgar. Però vaig estar estudiant i treballant a Alemanya una temporada. Aquí porto deu anys i, abans, havia estat una altra temporada de deu anys aquí.

—Hi ha cap formació semblant a la vostra —pel que fa als instruments— que tingueu de referent?

—X. DE LA IGLESIA: No, no. Va sortir espontàniament, com us hem explicat.

—V. LAMBRINOV: Vam pensar que, després d’una guitarra i un violí, ja que estàvem en instruments de corda, un *cello* quedaria molt bé perquè ompliria la part del baix. El grup ha crescut així, no hem anat a comparar-nos amb ningú.

—Ni a posteriori?

—V. LAMBRINOV: No, tot i que no som els únics que fem servir aquesta combinació per a fer pop. N’hi ha que han fet servir un quartet de corda (dos violins, una viola i un *cello*) i funciona també molt bé.

—X. DE LA IGLESIA: Hi ha molts grups que incorporen instruments de corda, però de manera puntual o per omplir. Per a nosaltres són la base del grup.

—Mai no trobeu a faltar cap altre instrument? Ni als concerts?

—X. DE LA IGLESIA: Gairebé sempre toquem amb un baixista. Sense baix es nota que falta alguna cosa.

—V. LAMBRINOV: I al disc es pot sentir alguna guitarra elèctrica, una trompeta i una flauta en dues cançons. Als concerts, sempre que hi ha prou pressupost, els convidem a venir també. Com més serem, més riurem.

—El vostre format fa els directes més singulars, també?

—V. LAMBRINOV: És clar. Hi ha centenars de milers de grups al món amb estructura de guitarra, baix, bateria i teclat. Nosaltres, amb un violí, una guitarra acústica, un *cello*, un baix —també acústic— i una bateria, tot de fusta... Ja té un color diferent i no hi ha tot el parament elèctric d’un concert de pop.

Nosaltres, encara que se n’anés la llum, continuariem tocant! És diferent i la sonoritat que genera, també. Però això tot està fet perquè la música arribi més i millor, no per ser diferents. La música ha nascut amb aquesta formació i també respira més i millor així.

—Com treballeu les cançons?

—V. LAMBRINOV: El Xavi és qui primer idea les cançons, les melodies i les lletres, i després nosaltres ens acoblem a allò.

—X. DE LA IGLESIA: No tinc una norma, però habitualment faig primer la música i després la lletra. De vegades trobo alguna cosa que tinc escrita i, després, li poso música, però és menys freqüent.

—V. LAMBRINOV: Quan vam gravar el disc, va ser divertit, perquè teníem les cançons però no estava superdefinit el que havíem de fer amb cadascuna d’elles. Llavors començàvem a experimentar si aquí posàvem més bateria i allà menys d’allò altre. I, al final, el resultat es va muntant: tens molt de material i el vas barrejant d’una manera o una altra i, en directe, vas sentir com se sent. Al contrari que Mozart: ell explicava que escriure la partitura era avorridíssim perquè ell ja tenia tota la simfonia al cap, de la primera a l’última nota, i només era transcriure-ho al paper. No és el nostre cas. Nosaltres hem gravat moltes coses i després hem anat provant què afegíem i què treíem, perquè sovint afegir massa coses és contraproductiu.

—La cançó “Les 7 i quart” té alguna cosa d’Antònia Font —en l’enumeració d’objectes i en el to. És un referent?

—X. DE LA IGLESIA: Aquesta cançó està gravada el 2004...

—V. LAMBRINOV: No sé si existien llavors...

—Sí, i tant.

—X. DE LA IGLESIA: Doncs no els coneixíem. Ara sí que sóc molt fan del Joan Miquel Oliver —més que d’Antònia Font— però llavors no n’havia sentit res.

—V. LAMBRINOV: Mai no hem dit si volem assemblar-nos a aquest o aquell. Com cadascú de nosaltres té un passat musical molt diferent, i cadascú ha escoltat milions de coses diferents, quan ens trobem, provem sense ser-ne conscients si agafem d’un lloc o un altre.

Alex Milian